Hồi thứ bảy
Chốn thâm khê, mẹ con khóc biệt
Nơi triều đường, chồng vợ gặp nhau

Nói rồi liền khiến gia đinh khóa chặt cửa sau và cửa trước, sợ e Vô Diệm có trốn đi chăng? Rồi đó An Nhân bèn trở vào trong nói hết đầu đuôi các việc lại cho Chung nương nương nghe. Chung nương thưa rằng:

– Xin mẹ chớ lo, con đợi nội ngày nay mà chẳng thấy tin, thì ngày mai con sẽ đi tới Hằng Xương hỏi Tề Vương cho biết.

An Nhân nói:

– Mẹ e một điều Tề Vương là bực chí tôn, lẽ đâu lại chẳng có một người cho Quốc sắc thiên hương mà dùng làm Chiêu Dương Hoàng hậu hay sao? Chớ như con thì diện mạo xấu xí, có lý nào người lại dùng con mà con hòng mơ tưởng.

Chung nương nương thưa:

– Thật quả như lời mẹ nói, bởi Tề Vương chê con xấu tướng, nên mới chẳng đến rước con, vậy nay con phải vào triều tìm Yến Thừa tướng, người ấy là người chính trực, vẫn là một đấng tôi hiền, lại là người làm mai nhân, nên con phải tìm người hỏi coi thì biết.

Mẹ con còn đang bàn luận, thì trời đã tối rồi, Đặng An Nhân bèn khóc mà nói với Chung Vô Diệm rằng:

– Tuy mẹ dâu con có đủ, nhưng mà chẳng có một đứa nào cho mẹ vừa lòng, duy có một mình con mà thôi; nay con tính ra đi thì mẹ con xa xôi cách trở, chẳng biết chừng nào con trẻ được về.

Nói rồi lại khóc chan hoà. Chung nương nương phải kiếm lời khuyên giải.

Nói về Đặng An Nhân khi nghe con mình tính đi thì e đường Hằng Xương xa xôi cách trở mẹ con phân nhau, cho nên động lòng khóc và than rằng:

– Công mẹ mang nặng đẻ đau, nuôi con cho tới bay lớn, cũng tưởng trông cho con khôn lớn cậy nhờ, ai dè đâu đến nay con làm phạm tội với triều đình, cha con lại làm bức, cho mẹ con ta phải xa cách như vầy. Vả lại từ đây đi cho tới phủ Hằng Xương thì xa lắm, con đi rồi thì mẹ ở lại một mình khuya sớm quạnh hiu, biết lấy ai nương cậy?

Nói rồi thì khóc dầm. Chung nương nương thấy mẹ làm vậy thì cũng động lòng, song phải dằn lóng kiếm lời khuyên giải rằng:

– Từ xưa cũng hiếm người vì nước quên nhà, điệu thần tử lẽ thì phải vậy, xin mẹ chớ đeo phiền, để cho con đi cho kịp đêm nay, kẻo để trời sáng ra cha với hai anh con hay được thì khó mà dời bước, vậy xin mẹ hãy giao đồ giá trang cho con để con đi cho sớm.

An Nhân nghe nói liền lau nước mắt rồi đứng dậy rút khóa mở rương, lấy ra bạc ròng ba trăm lượng, bạc vụn hai trăm lượng gói lại một gói, quần áo thay đổi gói riêng một gói, giao cho Chung Vô Diệm dặn rằng:

– Con hãy đem bạc này theo xây dụng, còn việc đường sá thì con hãy cẩn thận.

Chung nương nương thưa:

– Con đi phen này, thì vào chốn Chiêu Dương cung mà làm Hoàng hậu, vàng bạc chẳng thiếu chi, lựa phải đem theo làm chi nhiều cho nặng, còn y phục chẳng cần gì, đồ con mặc trong mình đây đã đủ.

Đặng An Nhân nói:

– Biết việc thế nào mà con kể chắc lắm vậy? Chi bằng đem theo cho sẵn thì hay hơn.

Chung nương nương thưa:

– Xin mẹ chớ lo, vì con đã liệu trước hết rồi.

An Nhân nói:

– Vậy thì con muốn đem theo những vật gì?

Chung nương nương thưa:

– Những đồ con muốn đem theo là: Một cây đòn gánh tre, một cặp giỏ, bảy nhánh đào, một cây chổi, một con dao, một cái gương và một cái chậu sành cho tốt.

An Nhân nói:

– Những món đồ ấy có mấy đồng tiền, con đem theo làm gì?

Chung nương nương thưa:

– Ấy là bảy món bảo bối của con đó, để con kể cho mẹ nghe, một đòn gánh trị yên thiên hạ, bảy nhánh đào, bình định giang sơn, một ngọn đao dẹp loạn bốn phương, hai cái giỏ, thì tứ lộ yên trần con quét sạch.

Chung nương nương nói chưa dứt lời, nghe tiếng trống trở canh năm, cực chẳng đả An Nhân phải kiến a hoàn lấy bảy món ấy rồi vội vã sắm sửa ra đi. An Nhân nắm lại khóc và nói rằng:

– Chớ chi con không ra vườn dâu gây nên mối họa, thì có đâu mẹ con ta phải phân cách như vầy, đến nay việc đã dĩ lỡ ra rồi, thì cực chẳng đã mà thôi, nhưng vậy con đi

phen này chẳng biết chừng nào con được trở về cho mẹ con sum họp? Còn phận con là gái, đường xa xôi ngàn dặm đi có một mình, thì lòng mẹ rất lo sợ.

Chung nương nương thưa:

– Xin mẹ chớ lo rầu mà hao kém tinh thần, hãy ngồi lại cho con lạy, để con có lên đường cho sớm.

An Nhân nói:

– Bây giờ cửa trước và cửa sau cha con đều khóa chặt, con ra ngõ nào được mà đi.

Chung nương nương thưa:

– Việc ấy xin mẹ chớ lo, con đi ra chẳng khó.

Nói rồi liền kêu A hoàn bảo nhúm lửa tại nơi hướng Ly, để nương theo lửa lên mà đi cho dễ.

A hoàn chẳng dám chần chờ, bèn nổi lửa lên mà đợi.Chung nương nương liền lạy mẹ tám lạy rồi gánh giỏ lên vai, nhảy tuốt vào đống lửa, nương theo ngọn lửa ấy bay bổng lên trên không, đằng vân đi mất. Đặng An Nhân thấy con đi rồi trong lòng chua xót, nước mắt xuống như mưa, cứ đứng ngó mông theo khóc hoài, a hoàn khuyên giải hết sức mới nguôi lòng trở vào trong an nghỉ.

Nói về Chung Vô Diệm đằng vân giá võ đi đến Lâm Tri, lúc ấy vừa mới hết nửa canh năm. Tề Vương gần ngự ra triều, văn võ quân thần phân ban chầu chực. Chung nương nương ngó chừng nơi Ngọ Môn để sa xuống đón Yến Anh Thừa tướng. Chờ một hồi lâu, xảy thấy nơi phía chính Nam có tám người khiêng kiệu đi tới, coi rõ lại người ngồi trong kiệu quả thật là Yến Anh, Chung nương nương bèn đáp xuống, kêu lớn hỏi rằng:

– Bớ thằng lùn, Chiêu Dương phụng giá đã đến đây, sao ngươi chưa chịu quỳ, còn muốn đi đâu đó?

Yến Anh nghe kêu giật mình, bèn ngước mắt ngó lên, thấy một người ở trên mây mới đáp xuống, đón trước đầu kiệu mà kêu mình, liền bước xuống kiệu coi kỹ lại thì quả là Quốc mẫu, bèn vội quỳ xuống tung hô rồi thưa ràng:

– Tôi tiếp giá chậm trễ xin Quốc mẫu rộng tình thứ tội.

Vô Diệm nổi giận mắng rằng:

– Ngươi là đứa thất phu, lúc nơi vây trường, ngươi đã chịu đứng làm mai, ngươi lại hứa với ta rằng: Ngày mười ba thì tiếp nghinh phụng giá, té ra ngươi gạt ta đợi đến hôm nay, mà không thấy nói rằng chi hết, thật ta muốn bắt ngươi mà đánh chết cho rồi, song ta nghĩ vì ngươi là một đấng trung thần, nên ta dung cho đó. Vậy thì ngươi hãy vào báo với lão hôn quân cho mau, để rước ta vào cung cho sớm.

Yến Anh liền cúi đầu tạ ơn rồi thưa:

– Chúa tôi đã định chắc ngày mười ba thì đi tiếp nghinh Quốc mẫu, ngặt vì nghe tin giặc nước Yên, nên mắc lo việc quân tình mà trễ nải, đến nay là ngày rằm, Chúa tôi đã định tôi đi rước, tôi chưa kịp đi, may mà Quốc mẫu đã đến đây, vậy thì xin để cho tôi vào rào tâu lại.

Chung nương nương nói:

– Ta vẫn biết ngươi là đấng trung thần, nên ta không bắt tội, và ngươi cũng chẳng cần chi phải đi báo trước làm chi, hãy dắt luôn ta vào đó.

Yến Anh tạ ơn rồi thỉnh Nương nương lên kiệu. Chung nương nương cười rằng:

– Ta chẳng đi kiệu đâu, ta muốn đi bộ thôi.

Yến Anh ngỡ là Vô Diệm giận mình, bèn thưa rằng:

– Xin Quốc Mẫu khoan ân thứ tội cho tôi, vì tôi không dè Quốc mẫu giá lâm, nên chưa kịp sắm phụng liễn mà tiếp giá.

Chung nương nương nói:

– Không hề chi, ta chẳng cần chi là phụng liễn.

Yến Anh thưa:

– Quốc mẫu không dùng kiệu, chẳng hay muốn dùng vật chi?

Chung nương nương nói:

– Ta muốn cậy ngươi gánh giùm cái gánh này cho ta, vào cho đến triều mà diện quân chớ ta chẳng muốn dùng vật chi khác nữa.

Yến Anh chẳng dám chối từ, liền vâng lãnh chỉ, cất gánh lên vai, chẳng dè người thì lùn, mà dây dòng thì dài kéo lết dưới đất đi không được; nên phải quấn lên ba bận mới gánh đi được. Chung nương nương xem thấy thất kinh, bèn mắng thầm rằng:

“Thằng lùn này nó hại ta rồi, ta vô ý để cho nó quấn dây lên ba bận, thì ngày sao ta ắt chẳng khỏi bị biếm vào lãnh cung ba bận, tuy vậy mà máy trời không lẽ nói ra, chừng nào tới đâu hay tới đó.”

Nghĩ rồi bèn làm thinh, theo Yến Anh đi thẳng vào triều. Chung nương nương chẳng thèm đợi chiếu chỉ chi hết, cứ việc đi ngay vào điện níu Tề Vương mà nói rằng:

– Câu: Quân vô hý ngữ, ông bỏ đi đâu mà ông ở thất tín với tôi như vầy, thì làm sao trị thiên hạ cho được, hãy giao ngôi lại cho tôi mau.

Tề TuyênVương nghe nói thất kinh, bèn đứng dậy nắm tay Vô Diệm cười và nói rằng:

– Ngự thê ôi! Xin chớ giận, trẫm nào có thất lời đâu, hôm mười ba này trẫm đã sửa soạn để sai quân đi rước Ngự thê, chẳng dè tin giặc tới thình lình làm cho trễ việc, đến nay là ngày rằm, trẫm tính sai Yến Anh Thừa tướng đi rước Ngự thê, không dè Ngự thê chẳng bỏ bụng trẫm lặn lội đến đây, thật rất may lắm.

Tề Vương miệng tuy nói vậy, chớ trong lòng lại nghĩ thầm:

"Con quỷ này thật là đại ác, ta phải kiếm phương chi trừ nó cho rồi.... À phải, được rồi, nay sẵn trong cung Chiêu Dương, yêu tinh nhiều lắm, chẳng biết sát hại đã bao nhiêu người rồi, vậy thì hôm nay ta gạt nó vào đó, cho yêu quái ăn phứt nó đi mà trừ hậu hoạn."

Nghĩ rồi bèn giả ý cười rằng:

– Vậy thì nay trẫm phong cho Ngự thê làm Chiêu Dương Hoàng hậu, vào ở nơi chính viện chấp chưởng sơn hà; mão Cửu phong châu, áo Ngũ trảo long bào, hãy chấp chưởng lấy Huỳnh kim ấn; trẫm lại ban cho Trụ phi kiếm hai cây, bất kỳ là vương thần quốc thích, hễ có tội thì mặc tình tha chết, quản hết ba ngàn phi nữ, tám trăm cung nga, ra vào thì ngồi long phụng liễn, văn võ quần thần cùng tam cung lục viện thảy đều phải nghe lệnh.

Nói rồi liền kêu quan nội giám khiến bọn phụng liễn đưa Quốc mẫu về cung. Chung nương nương tạ ơn rồi bước lên phụng liễn. Nội giám phân ra hai bên hầu hạ, còn các quan đại thần thảy đều cúi đầu đưa, hai bên Cung nga đàn ca chập trỗi nghinh tiếp Quốc mẫu vào cung. Khi vào gần tới viện Chiêu Dương, có quan Nội giám bước ra đón lại tâu rằng:

– Xin nương nương chớ vào cung ấy, vì ở trong yêu quái rất nhiều!

Chung nương nương nghe nói bèn truyền dừng lại, ngắm nghía hồi lâu rồi hỏi bọn Cung nga rằng:

– Vì sao chỗ cung này lại vắng hoe như vậy?

Cung nga bèn quỳ xuống tâu rằng:

– Trong cung ấy sinh nhiều yêu quái, hễ ai vào ở đó, trong vài ba ngày, thì xác đều tiêu, khi trước nó hại hết một bà Chính cung Hoàng hậu, cho nên không ai dám ở, bỏ hoang vu đã mười tám năm rồi.

Chung nương nương nghe nói thì lấy làm lạ!